

Rugpjūčio 3-ioji, penktadienis, 10.25

— Alio... detektyvas Hanteris klauso.

— *Labas, Robertai, turiu tau staigmeną.*

Hanteris sustingo ir vos nepaleido iš rankos kavos puodelio. Jis puikiai pažinojo tą metalinį balsą ir buvo įsitikinęs, jog kai tik per telefoną jį išgirsta, tai reiškia tik viena — naują išniekintą kūną.

— *Ar pastaruuju metu kalbėjaisi su savo partneriu?*

Detektyvas paskubomis apsižvalgė po salę, akimis ieškodamas Karloso Garsijos.

— Ar kas nors matė šį rytą Garsiją? — šūktelėjo jis, prieš tai nuspaudęs garso mygtuką savo mobiliajame.

Kiti detektyvai suglumę tylomis susižvalgė, ir Hanteris suprato, koks bus atsakymas, dar jam nė nepasigirdus.

— Nematėme nuo vakar vakaro, — papurtė galvą detektyvas Morisas.

Hanteris vėl spustelėjo garso mygtuką.

— Ką tu padarei jam?

— *Tai dabar jau klausaisi manęs?*

— Ką tu padarei jam? — griežtai pakartojo Hanteris.

— *Kaip ir sakiau, Robertai, tai staigmena, — nusijuokė pašnekovas metaliniu balsu. — Bet aš tau suteiksiu dar vieną šansą. Galbūt šį kartą labiau pasistengsi. Po valandos būk Pietų Pasadinoje, Ramiajame skersgatvyje, senojo 122-ojo namo pusrūsyje, skalbykloje. Jei atsiveši pastiprinimą, jis mirs. Jei nespėsi per valandą, jis mirs. Ir patikėk manim, Robertai, labai lėta ir skausminga mirtimi.*

Mobiliajame stoji tylą.

2

Hanteris šuoliais lėkė senojo pastato rytų Los Andžele laiptais žemyn. Kuo giliau leidosi, tuo tamsiau ir karščiau darėsi. Jo marškiniai permirko prakaitu, ankšti batai spaudė kojas.

— Kur, po galais, ta skalbykla? — sušvokštė jis, pasiekęs pusrūšį.

Tamsaus koridoriaus gale pro uždarytų durų apačią veržėsi šviesos ruoželis. Robertas pasileido jo link šaukdamas savo partnerį.

Niekas neatsiliepė.

Hanteris išsitraukė „Wildey Survivor“ dvejopo veikimo pistoletą ir prisišliejo prie sienos durų dešinėje.

— Garsija...

Tyla.

— Naujoke, ar tu ten?

Viduje pasigirdo duslus dunkstelėjimas. Hanteris pakreipė pistoletą ir giliai įkvėpė.

— Šūdas!

Nesitraukdamas nuo sienos, dešiniąja ranka atidarė duris ir, atstatęs ginklą, mikliai šoko į kambarį. Nepakeliamas šlapimo ir vėmalų dvokas bloškė atgal ir privertė užsikosėti.

— Garsija! — vėl šūktelėjo nuo durų.

Tyla.

Iš koridoriaus Hanteris nedaug ką galėjo matyti. Nuo lubų virš mažo medinio staliuko kabanti lemputė buvo per silpna, kad tinkamai apšviestų patalpą. Jis dar kartą giliai įkvėpė ir žengė į priekį. Nuo vaizdo, kurį pamatė, susuko skrandį. Garsija buvo prikaltas prie kryžiaus ir patalpintas į akrilo narvą. Iš daugybės žaizdų po kryžiumi buvo pribėgę kraujo klanai. Garsija buvo paliktas vien su apatiniais drabužiais ir spygliuotos vielos

vainiku ant galvos; stori metaliniai spygliai buvo susmigę jam į odą. Veidu sruvo kraujas. Žmogus nerodė jokių gyvybės ženklų.

Pavėlavau, pagalvojo Hanteris.

Prisiartinęs prie narvo, jis nustebo pamatęs tenai širdies monitorių. Linija vos pastebimai kilnojosi reguliariais intervalais. Garsija buvo gyvas. Kol kas.

— Karlosai!

Jokio atsako.

— Naujoke! — šūktelėjo Hanteris.

Garsija sunkiai praplėšė akis.

— Laikykis, drauguži.

Hanteris nužvelgė blausiai apšviestą patalpą. Ji buvo didžiulė, maždaug penkiasdešimt penkių ir keturiasdešimt penkių pėdų. Ant grindų mėtėsi purvini skudurai, panaudoti švirksčiai, kreko pypkės ir stiklo duženos. Kampe, durų dešinėje, pamatė seną surūdijusį neįgaliųjų vežimėlį. Ant medinio staliuko patalpos vidury stovėjo mažas kasetinis magnetofonas, o prie jo gulėjo raštelis, kuriame didelėmis raudonomis raidėmis buvo parašyta: *Pirmiausia išklausk mane*. Detektyvas nuspaudė klavišą, ir iš mažyčio garsiakalbio pasigirdo jau pažįstamas metalinis balsas.

— *Sveikas, Robertai, tikiuosi, suspėjai.*

Pauzė.

— *Neabejoju, supratai, jog draugui reikia tavo pagalbos, tačiau, kad galėtum jam padėti, turėsi žaisti pagal tam tikras taisykles... mano taisykles. Žaidimas visai nesudėtingas, Robertai. Tavo draugas užrakintas neperšaunamame narve, todėl gali nešaudyti. Ant durų pamatysi keturis spalvotus mygtukus. Tik vieną iš jų paspaudus atsidaro durys. Tavo užduotis gana paprasta — pasirinkti mygtuką. Jei paspausi tinkamą, durys atsidarys, tu galėsi išlaisvinti savo partnerį ir pats išeiti.*

Viena galimybė iš keturių išgelbėti Garsiją — tikimybė visai maža, pagalvojo Hanteris.

— *O dabar smagiausia dalis, — tęsė balsas įrašė. — Jei paspausi ne tą mygtuką, į spygliuotą karūną, užmaukšlintą tavo draugui ant galvos, bus pasiūsta aukštos įtampos srovė. Ar esi matęs, kas atsitinka žmogui, kurį krečia elektros srovė? — šturpiai nusijuokė balsas. — Jo akys išvirsta, oda susiraukšlėja kaip čirškinama šoninė, liežuvis užblokuoja gerklę, žmogus dūsta, kraujas užverda, kraujo indai sprogs, plyšta arterijos. Ganėtinai sukrečiantis vaizdas, Robertai.*

Garsijos širdies ritmas pagreitėjo. Hanteris pamatė, kaip linija širdies monitoriaus ekrane ėmė greičiau šokinėti.

— *O dabar iš tiesų smagiausia dalis...*

Hanteris nujautė, kad šis triukas su elektros srove bus dar vieni spąstai.

— *Palei dėžę padėjau sprogmenų, kurių pakaks sugriauti visam rūsiui. Sprogmenys prijungti prie širdies monitoriaus, tad jei nusidrieks tiesi linija...*

Šį kartą pauzė buvo ilgesnė. Hanteris jau žinojo, ką ketina pasakyti metalinis balsas.

— *Pokšt... ir viskas išlėks į orą. Todėl supranti, Robertai, kad jei paspausi ne tą mygtuką, tu ne tik pamatysi, kaip miršta draugas, bet žūsi ir pats.*

Hanterio širdis įnirtingai trankėsi krūtinėje, nuo kaktos varvantis prakaitas graužė akis, virpančios rankos pasidarė lipnios ir šaltos.

— *Visgi tu gali rinktis, Robertai. Tau nebūtina gelbėti partnerio, gali tik pats išsigelbėti. Išeik ir palik jį mirti vieną. Niekas to nesužinos. Ar galėsi su tuo gyventi? O gal vis dėlto surizikuosi? Rinkis spalvą, turi šešiasdešimt sekundžių.*

Iš magnetofono pasigirdo ilgas pyptelėjimas, o tada viskas nutilo.

Hanteris pamatė, kaip virš Garsijos galvos monitoriuje ėmė žybsėti raudoni skaitmenys: 59, 58, 57...

3

Prieš penkias savaites

Dženė atsistojo nuo gausiai apsėsto staliuko „Avangardo“ klube Holivude ir pasitrynė akis tikėdamasi, kad neatrodo tokia pavargusi, kokia jaučiasi.

— Kur eini? — paklausė P Kingas, gurkšnojantis šampaną.

Bobis Prestonas buvo garsiausias prekeivis šiaurės vakarų Los Andžele, bet niekas nevadino tikruoju vardu; visi jį pažinojo kaip P Kingą. P reiškė „prekeivis“, nes jis prekiaavo kone viskuo: narkotikais, merginomis, automobiliais, ginklais — už atitinkamą kainą galėjo parūpinti ko tik nori.

Dženė — gražiausia iš jo merginų. Jos kūnas buvo nepriekaištingas, gražiai įdegęs, o nuostabus veidas ir šypsena galėjo sužavėti bet kurį vyrą šiame pasaulyje, P Kingas tuo neabejojo.

— Reikia pasipudruoti nosytę. Tuoju grįšiu, mielasis, — pasiuntusi oro bučinį, mergina išėjo iš VIP ložės su šampano taure rankoje.

Dženė nebegalėjo daugiau gerti, ir ne todėl, kad jau apsvaigo, bet kad tai buvo penktas iš eilės vakarėlis, ir jai jau viskas atsibodo. Mergina nemanė, jog jos gyvenimas taip pasisuks. Niekada nepagalvojo, jog taps prostitute. P Kingas visuomet tvirtino — ji ne prostitutė, o aukštos klasės palydovė džentelmenų, kurie turi nepaprastai gerą skonį ir akivaizdžiai daug pinigų, tačiau vis tiek viskas baigdavosi seksu už grynuosius. Jos nuomone, tai jau parsidavinėjimas.

Dauguma Dženės klientų buvo iškrypėliai seniai milijonieriai, ieškantys to, ko negali gauti namuose. Normalus seksas misionieriaus poza jų nedomino. Jie visi norėjo gauti tai, už ką moka pinigus. Grandinės, sadomazochistiniai žaidimai, bizūnai, šlapinimasis, dirbtiniai pinigai ir taip toliau. Kad ir ko jie norėjo, jai teko sutikti, tačiau šįvakar mergina nedirbo. Dabar mokėjo ne už valandas ir ji nebuvo su vienu iš dykinėjančių klientų. Ji leido laiką su savo bosu ir turėjo linksmintis, kol šis pasakys, jog gana.

Dženė daugybę kartų buvo „Avangardo“ klube. Tai viena mėgstamiausių P Kingo pasilinksminimo vietų. Kaip ir reikėjo tikėtis, klubas spindėjo prabanga. Nuo didelės šokių aikštelės iki lazerių šou ir puikios scenos. „Avangardas“ galėjo priimti iki dviejų tūkstančių žmonių, o šįvakar klubas buvo sausakimšas.

Dženė nusiyrė prie arčiausiai moterų tualetu esančio baro, kur vos spėjo suktis du barmenai. Visas klubas atrodė it milžiniškas gražių žmonių spiečius; daugumos amžius buvo nuo dvidešimties iki trisdešimties metų. Dženė jautė, kaip kažkieno akys seka ją nuo VIP ložės iki baro. Tos akys nepaleido jos visą vakarą. Tiesą sakant, jos lydėjo visą pastarąjį mėnesį iš vieno naktinio klubo į kitą, iš viešbučio į viešbutį. Stebėjo, kol mergina apsimetinėjo puikiai leidžianti laiką, kol palaikė draugiją kuriam nors iš savo klientų.

— Sveika, Džene, ar viskas gerai? Atrodai truputį pavargusi, — pakalbino Pjetras, ilgaplaukis barmenas, kai Dženė priėjo prie baro. Jis vis dar kalbėjo su lengvu ispanišku akcentu.

— Viskas gerai, mielas, matyt, tiesiog per daug tų vakarėlių, — vangiai atsiliepė ji, žvilgtelėjusi į baro veidrodį. Šįvakar jos užburiančios mėlynos akys buvo tarsi praradusios spindesį.

— Išdykėlėms nėra kada ilsėtis? — Pjetro žodžius palydėjo drovi šypsena.

— Šįvakar ilsiuosi, — nusišypsojo jam Dženė.

— Gal ko nors norėtum?

— Ne, ačiū. Vis dar bandau įveikti šitą, — ji kilstelėjo šampano taurę ir šelmiškai mirktelėjo. — Man tik reikėjo trumpam išstrūkti iš vakarėlio.

Pjetras ir Dženė retsykais pafliirtuodavo, tačiau jis niekada nebandė jai meilintis. Žinojo, kad ji priklauso P Kingui.

— Na, jei ko nors reikės, šūktelėk.

Pjetras vėl ėmė plakti kokteilius ir žongliruoti buteliais. Tamsiaplaukė moteris, stovinti kitame baro gale ir dedanti visas pastangas patraukti jo dėmesį, piktaai nužvelgė Dženę, tarsi sakyti: „Atsitrauk, kale, aš pirma jį pamačiau.“

Dženė persibraukė ranka per savo ilgus kviečių gelsvumo plaukus, pasidėjo šampano taurę ant baro ir atsisuko į šokių aikštelę. Jai patiko klubo atmosfera. Šitiek besilinksminančių, šokančių, geriančių ir meilės ieškančių žmonių. Na, gerai, galbūt ne meilės, bet jie bent jau mylėsis dėl malonumo, ne dėl pinigų. Ji norėjo būti tokia kaip jie. Dženės gyvenimas tikrai nėra toji graži holivudiška svajonė, kurią puoselėjo prieš šešerius metus, kai išvyko iš Aidaho.

Dženė Farnborou ėmė svajoti apie Holivudą dar būdama dvylikos. Kino teatras tapo prieglobsčiu nuo nesibaigiančių jos nuolankios motinos ir agresyvaus patėvio konfliktų. Filmai buvo jos išsigelbėjimas, būdas persikelti į dar nematytas vietas, ir ji troško tapti tokio gyvenimo dalimi.

Mergaitė žinojo, kad holivudiška svajonė yra tik prasimanymas, toks gyvenimas egzistuoja tik banaliose romantinėse knygose ir filmuose, o jų ji skaitydavo ir žiūrėdavo daug. Žinojo esanti svajotoja, bet gal visgi tai nebuvo taip blogai. Gal jai pasiseks. Ji neturėjo ko prarasti.

Keturiolikos Dženė pradėjo pardavinėti kukurūzų spragėsius. Ji taupė kiekvieną uždirbtą centą, ir per savo šešioliktąjį gimtadienį jau buvo sukaupusi pakankamai, kad galėtų palikti tą Dievo apleistą miestelį. Ji prisiekė niekada negrįžti į Aidahą. Dženė taip ir nesužinojo, kad vos po savaitės, jai išvykus, motina perdozavo migdomųjų.

Holivudas buvo toks, kokį ir įsivaizdavo, magiška vieta, pilna įstabių žmonių, šviesų ir svajonių, tačiau Angelų miesto atšiauri realybė toli gražu neatitiko Dženės susikurtų iliuzijų. Mergaitės santaupos greitai ištirpo, o kadangi ji neturėjo jokios profesijos, neigiami atsakymai dėl darbo ėmė kauptis it nešvarių skalbinių krūva. Graži svajonė pamažu ėmė virsti košmaru.

Su P Kingu Dženę supažindino Vendė Lutrop, kita mergina, taip pat siekusi tapti aktore. Iš pradžių Dženė atmesdavo visus jo pasiūlymus. Buvo girdėjusi daugybę istorijų apie gražias moteris, atvykusias į Holivudą su viltimi išgarsėti, o vietoj to atsidūrusias gatvėje arba pornofilmų pramonėje. Dženė buvo pasiryžusi nepasiduoti. Ji nenorėjo būti dar viena nesėkmės istorija, bet išdidumas turėjo nusileisti išgyvenimo instinktui, tad po kelių mėnesių skambinėjimo bei brangių dovanų P Kingas įsigijo naują merginą.

Dženė taip ir nepastebėjo rankos, kliūstelėjusios bespalvio skysčio į jos šampano taurę. Jos akys tebebuvo nukreiptos į šokančią minią.

— Ei, mergyt, ar galiu pavaišinti tave gėrimu? — plačiai šypsodamasis paklausė aukštas šviesiaplaukis vyras, stovintis šalia jos.

— Aš jau turiu gėrimą, bet vis tiek ačiū už pasiūlymą, — mandagiai atsiliepė ji nežiūrėdama į nepažįstamąjį.

— Tikrai? Galiu užsakyti mudviem butelį „Cristal“. Ką pasakysi, mažute?

Dženė atsisuko ir pažiūrėjo į aukštą šviesiaplaukį. Jis buvo madingai apsirengęs, tamsiai pilku „Versace“ kostiumu, šiugždančiais baltais marškiniais standžia apykakle, ryšėjo mėlyną šilkinį kaklaraištį. Labiausiai dėmesį kaustė žalios akys. Dženė turėjo pripažinti, kad jis patrauklus vyras.

— Kuo tu vardu? — tarė ji, išspausdama šypsena.

— Karlas, ir man labai malonu susipažinti, — jis ištiesė ranką.

Užuot ją paspaudusi, Dženė gurkštelėjo šampano.

— Žinai, Karlai, tu tikrai simpatiškas vyrukas, pripažįstu, — jos balsas įgavo meilią gaidelę, — bet bandyti susipažinti su mergina švaistant pinigus nėra gera mintis, ypač tokioje vietoje kaip ši. Tai verčia mus jaustis pigiomis, nebent ieškai mergšės — ar to tu ieškai? Prostitutės?

— Ak, ne! — Karlas nervingai pasitaisė kaklaraištį. — Atleisk, ne tai norėjau pasakyti, mažute.

— Tai tu neieškai vakarėlių merginos, kuri padėtų tau *tikrai* gerai praleisti laiką? — paklausė ji ir vėl gurkštelėjo šampano, įsmeigdama į Karlą akis.

— Ne, žinoma, ne, mieloji. Tik bandau draugiškai išgerti, o jei tarp mūsų atsirastų potraukis... — vyriškis nutilo nebaigęs sakinio ir truktelėjo pečiais.

Dženė labai švelniai perbėgo pirštais per jo kaklaraištį ir prisitraukė vyriškio veidą arčiau.

— Gaila, kad neieškai vakarėlių merginos, — sušnabždėjo jam į kairę ausį.

Karlo šypsena išgaravo, ir jis suglumęs pažiūrėjo į merginą.

— Būčiau davusi savo sutenerio telefono numerį. Mano bosas štai ten, — sarkastiškai šypsodamasi, Dženė parodė į VIP ložę.

Karlas prasižiojo, tarsi norėdamas kažką sakyti, bet neištare nė žodžio.

Dženė baigė gerti savo šampaną, seksualiai pamerkė vyrukui akį ir nusiyrė nuo baro į moterų tualetą.

Tos akys vis dar sekė ją.

Dabar jau neilgai. Narkotikai netrukus ims veikti.

Dženė dažydamosi lūpas pajuto, kad jai darosi silpna. Suprato, kad kažkas negerai. Staiga užplūdo karščio banga. Sienos, rodės, ėmė ją spausti. Pasidarė sunku kvėpuoti, ir mergina kaip galėdama greičiau pajudėjo durų link. Reikia dingti iš čia.

Kai Dženė išsvirduliavo iš moterų tualetu, rodės, visa salė ėmė suktis aplink. Ji norėjo grįžti prie P Kingo staliuko, bet jos neklausė. Jau buvo besusmunkanti ant grindų, kai ją sugavo kažkieno rankos.

— Ar viskas gerai, mažute? Nekaip atro dai.

— Prastai jaučiuosi. Man reikia...

— Tau reikia oro. Čia per tvanku. Eime su manim, aš tau padėsiu. Išėikime trumpam į lauką.

— Bet aš... — Dženei ėmė pintis liežuvis, — turiu pasakyti P... turiu grįžti prie...

— Vėliau, mieloji, dabar eime su manim.

Niekas nepastebėjo, kaip Dženė ir nepažįstamasis patraukė prie klubo durų.

4

— Taip, detektyvas Hanteris klausu, — po šešto signalo Hanteris pagaliau atsiliepė. Jo balsas buvo kimus, žodžiai sunkėsi išduodami, kaip mažai jis miegojo.

— Robertai, kur, po galais, esi? Kapitonas jau dvi valandas ieško tavęs.

— Naujoke, čia tu? Kelinta valanda?

Hanterio naujasis pagalbininkas Karlosas Garsija buvo pri skirtas jam vos prieš savaitę, kai žuvo ilgametis Hanterio partneris.

— Trečia ryto.

— Kokia diena?

— Velniai rautų, žmogau, pirmadienis. Klausyk, geriau atvažiuok ir pažiūrėk, turime labai bjaurų nužudymą.

— Mes dirbame Specialiojoje žmogžudysčių grupėje, Karlosai. Bjaurūs nužudymai — mūsų duona.

— Na, šis tikrai klaidus, todėl geriau skubėk čionai. Kapitanas mus paskyrė vadovauti tyrimui.

— Aha, — abejingai atsiduso Hanteris. — Sakyk adresą.

Vyras padėjo savo mobilųjį ir apsidairė po mažą, tamsų, nepažįstamą kambarį.

— Kur, po galais, aš esu? — sušnabždėjo jis.

Pulsuojantis galvos skausmas ir šleikštulys burnoje priminė, kiek jis vakar vakare išgėrė, ir Hanteris nuleido galvą ant pagalvės, tikėdamasis, kad skausmas aprims. Netikėtai lovoje šalia jo kažkas sujudėjo.

— Ei, ar šis telefono skambutis reiškia, kad turi eiti?

Moters balsas buvo švelnus ir seksualus, su nežymiu itališku akcentu. Hanteris apstulbęs pažiūrėjo į pusnuogį kūną šalia savęs. Silpnoje gatvės žibintų šviesoje, sklindančioje į kambarį pro langą, jis vos galėjo įžiūrėti nepažįstamosios kontūrus. Stai ga galvoje šmėstelėjo praeitos nakties prisiminimai. Baras, gėrimai, flirtas, kelionė taksi ir moteris ilgais tamsiais plaukais, kurios vardo jis neprisimena. Šioji jau trečia, šalia kurios pabunda per pastarąsias penkias savaites.

— Taip, man tikrai reikia eiti. Apgailestauju, — nerūpestingai pridūrė jis.

Hanteris išlipo iš lovos ir ėmė dairytis kelių; dabar galvą skaudėjo dar labiau. Jo akys greitai apsirato su tamsa kamba-

ryje, ir jis galėjo geriau įžiūrėti moterį. Ji atrodė trisdešimties ar šiek tiek vyresnė. Šilkiniai tamsūs plaukai krito maždaug per keturis colius žemiau pečių, įrėmindami širdutės formos veidą su maža nosyte ir švelniomis lūpomis. Buvo daili, bet ne hollywoodiško grožio. Jai labai tiko nelygiai nukirpti kirpčiai, o tamsiai žaliose akyse švytėjo kažkoks neįprastas ir žavintis spindesys.

Hanteris savo kelnes ir trumpikes su mėlynais meškučiais rado prie miegamojo durų.

Per vėlu gėdytis, pagalvojo jis.

— Ar galiu pasinaudoti tavo vonios kambariu? — paklausė užsitraukdamas užtrauktuką.

— Žinoma, pirmos durys dešinėje, kai išėisi iš kambario, — tarė ji atsisėdama ir atsiremdama į lovos galvūgalį.

Hanteris įėjo į vonios kambarį ir uždarė paskui save duris. Apsitaškęs šaltu vandeniu veidą, pažiūrėjo į savo atvaizdą veidrodyje. Mėlynos akys buvo pasruvusios krauju. Oda blyškesnė nei paprastai. Nesiskutęs.

— Nuostabu, Robertai, — tarė sau, dar kartą apsiprausęs pavargusį veidą. — Dar viena moteris, kurios beveik neprisimėni, ką jau kalbėti apie tai, kaip atsidūrei jos bute. Atsitiktinis seksas — puiku. Dar geriau, kai gali ką nors prisiminti. Turi liautis šitiek gėręs.

Išspaudęs dantų pastos, pamėgino pirštu išsivalyti dantis. Staiga jam į galvą šovė nauja mintis. Kas, jei ji prostitutė? Kas, jei jis skolingas pinigų už tai, ko nė neprisimena daręs? Hanteris paskubomis pasitikrino pinigine. Tas truputis pinigų, kuriuos turėjo, tebebuvo vietoje.

Persibraukęs pirštais trumpus šviesius plaukus, sugrįžo į miegamąjį, kur tebesėdėjo moteris, atsirėmusi į galvūgalį.

— Ar ten kalbėjaisi pats su savimi? — droviai šypsodamasi paklausė ji.

— Ką? A, taip, kartais taip darau, padeda išlaikyti sveiką protą. Klausyk... — pagaliau jam pavyko rasti marškinius, gu-
linčius ant grindų prie lovos. — Ar aš tau skolingas? — žvaliai
pasiteiravo.

— Ką? Tu manai, kad aš prostitutė? — atsiliepė moteris,
aiškiai įsižeidusi.

Šūdas! Hanteris suprato susimovęs.

— Ne, paklausk... ne tai turėjau galvoje, tiesiog... taip jau
yra man nutikę. Kartais per daug išgeriu ir... Nenorėjau ižesti.

— Ar aš panaši į prostitutę? — pasipiktinusi paklausė ji.

— Tikrai ne, — tvirtai pareiškė Hanteris. — Buvo kvaila
taip galvoti. Atsiprašau. Aš tikriausiai dar pusgirtis, — gynėsi
kaip įmanydamas skubiau.

Kurį laiką ji žiūrėjo į vyriškį.

— Žinai, aš ne tokia moteris, kokia tu aiškiai mane laikai.
Mano darbas labai atsakingas, o pastaruosius mėnesius buvo
ypač sunku. Aš tik norėjau nuleisti garą ir išgerti. Mes įsikalbė-
jome. Tu buvai linksmas, malonus, netgi žavingas. Tiesą sakant,
sugebėjai palaikyti gana padorų pokalbį. Skirtingai nei tie buka-
galviai, su kuriais susiduriu. Viena taurė po kitos, ir mes atsidū-
rėme lovoje. Akivaizdu, jog padariau klaidą.

— Ne... paklausk... — Hanteris bandė rasti tinkamų žo-
džių. — Kartais visko prišneku nepagalvojęs. O tiesa ta, kad... aš
nelabai pamenu, kas buvo vakar vakare. Labai atsiprašau. Dabar
jaučiuosi kaip mulkis.

— Turėtum.

— Patikėk, taip ir yra.

Jos akys įdėmiai stebėjo Hanterį. Atrodo, jis kalba nuošir-
džiai.

— Jei būčiau prostitutė, sprendžiant iš visos tavo aprangos,
nemanau, kad mane įpirktum.

— Oi. Smūgis į paširdžius. Man jau ir be tavo tos pastabos pakankamai nesmagu.

Ji nusišypsojo.

Hanteris apsidžiaugė, kad jo gynyba suveikė.

— Ar nesupyksi, jei prieš išeidamas užsiplikysiu puodelį kavos?

— Kavos neturiu, tik arbatos, bet prašom, jei tik nori. Virtuvė koridoriaus gale.

— Arbata? Tuomet atsisakysiu. Man reikia ko nors stipriau, kad pabusčiau, — vyras baigė sagstyti marškinius.

— Tikrai negali likti? — moteris nusimetė antklodę, atidengdama savo nuogą kūną. Dailūs išlinkiai, gražios krūtys. — Gal galėtum parodyti, kaip gailiesi, kad išvadinai mane prostitute.

Hanteris akimirką stovėjo tarsi svarstydamas, ką daryti. Jis prikando apatinę lūpą ir papurtė galvą. Skausmas priminė, kad daugiau taip nedarytų.

— Prisiekiu, jei galėčiau, likčiau, — jis jau buvo apsirengęs ir pasiruošęs išeiti.

— Suprantu. Ar skambino žmona?

— Ką? Ne, aš nevedęs. Skambino iš darbo, patikėk.

Hanteriui mažiausiai norėjosi, kad jį palaikytų svetimautoju.

— Gerai, — ramiai atsiliepė moteris.

Roberto akys dar kartą perbėgo jos kūnu, ir jis pajuto jaudinantį virpulį.

— Jei duotum savo telefono numerį, galbūt galėtume kada nors vėl susitikti.

Moteris ilgai žiūrėjo į jį.

— Bet tu manai, kad aš nesivarginsiu skambinti, ar ne? — tęsė Hanteris.

— O, tai tu dar ir mintis skaitai? Puikus vakarėlių triukas.

— Pamatytum, ką išdarinėju su kortų malka.

Jie abu nusišypsojo.

— Be to, man labai patinka įrodyti žmonėms, kaip jie klysta.

Nepatikliai šypsodamasi ji prisitraukė bloknotą nuo staliuko šalia lovos.

Hanteris paėmė popieriaus lapelį iš jos rankos ir pabučiavo moterį į skruostą.

— Turiu eiti.

— Tūkstantis dolerių, mielas! — ji švelniai perbėgo pirštais per jo lūpas.

— Ką? — apstulbo jis. — Bet...

Ji jau šypsojosi jam.

— Atleisk. Negalėjau atsispirti, kai palaikėi mane prostitute.

Išėjęs iš buto, Hanteris išlankstė lapelį. Izabelė! Seksualus vardas, pagalvojo. Nužvelgė gatvę, ieškodamas savo seno „Buick LeSabre“. Automobilio niekur nesimatė.

— Šūdas! Buvau per girtas vairuoti, — nusikeikė jis, stabdydamas taksi.

Nuorodos, kurias pateikė Garsija, Hanterį nuvedė į atokų užkampį. Mažojo Tuchungos kanjono kelias Santa Klaritoje driekiasi aštuoniolika mylių nuo Lokių takoskyros iki Futhilo bulvaro Leikvju terasoje. Beveik visą laiką per Andželo nacionalinį parką. Vietomis miškų ir kalnų vaizdai tiesiog gniaužia kvapą. Garsijos nuorodos buvo tikslios, ir netrukus taksi jau lingavo siauru nelygiu žvyrkeliu tarp kalvų, krūmokšnių ir daubų. Atrodė, kad aplinkui vien tamsa ir tuštuma. Po dvidešimties minučių pagaliau privažiavo duobėtą keliuką, vedantį į seną medinių namą.

— Regis, čia, — tarė Hanteris, atiduodamas vairuotojui visus kišenėje sugraibytus pinigus.

Keliukas buvo ilgas ir siauras, tinkamas tik standartinio dydžio automobiliui. Iš abiejų pusių jį supo tankūs, neižengiami krūmokšniai. Visur, kur dar buvo įmanoma sustoti, grūdosi policijos ir valdžios atstovų transporto priemonės, tad atrode, jog šiame užkampyje staiga susidarė eismo spūstis.

Garsija stovėjo priešais medinę lūšną ir kalbėjosi su agentu iš kriminalistikos laboratorijos; jie abu laikė prožektorius. Hanteriui teko prasisprausti pro automobilių sangrūdą, kad pasiektų juos.

— Jėzau, ar gali būti nuošaliau — dar šiek tiek, ir jau Meksika... Sveikas, Piteri, — tarė Hanteris, linkteldamas kriminalistikos laboratorijos darbuotojui.

— Sunki naktis, Robertai? Atrodai taip, kaip aš jaučiuosi, — kreivai šyptelėjo Piteris.

— Aha, ačiū, tu irgi puikiai atrodai. Kada gimdysi? — pasiteiravo Hanteris, patapšnodamas Piterio alaus pilvą. — Tai ką mes čia turime? — jis atsisuko į Garsiją.

— Geriau pats pažiūrėk. Sunku apsaityti, kas ten. Kapitonas viduje, sakė, nori pirmiau pasikalbėti su tavim, prieš įleisdamas tyrėjus, — neryžtingai atsakė Garsija.

— Ką čia veikia kapitonas? Jis niekada nevažiuoja į įvykio vietas. Gal pažįsta auką?

— Aš žinau tiek pat, kiek ir tu, bet ne, nemanau. Auka nelabai atpažįstama, — Garsijos žodžiai Hanterio akyse įžiebė naują nerimo kibirkštį.

— Tai ten moters kūnas?

— O taip, moters.

— Ar gerai jautiesi, naujoke? Atrodai kiek sukrestas.

— Gerai, — patikino jį Garsija.

Minutėlę Hanteris žiūrėjo į kolegą. Jis žinojo, kad partneris ne pirmą kartą dalyvauja nužudymo vietoje.

— Kas aptiko kūną? Kas pranešė?

— Anonimas paskambino 911, — atsakė partneris.

— O, nuostabu, vienas iš tų.

— Štai, paimk, — tarė Garsija, paduodamas Robertui savo prožektorių.

— Gal norėtum ir maišelio? — nusišaipė Piteris.

Hanteris nieko neatsakė, tik kurį laiką tyrinėjo namą iš išorės. Lauko durų jau nebuvo. Fasado sienoje trūko daugumos lentų, o ant atsivėrusių grindlenčių žaliavo žolė, tad kambarys atrodė lyg privatus miškelis. Sprendžiant iš atsilupusių dažų likučių ant palangių, namas kadaise buvo baltas. Akivaizdu, kad čia seniai negyvenama, ir tai kėlė Hanteriui nerimą. Pirmą kartą žudydamas nusikaltėlis paprastai nesivargina ieškoti tokių nušalių vietų, kad įvykdytų šiurpų nusikaltimą.

Namo kairėje stovėjo trys policininkai su garuojančios kavos puodeliais ir aptarinėjo vakarykštes futbolo rungtynes.

— Kur aš galėčiau gauti? — paklausė Hanteris, rodydamas į kavos puodelius.

— Aš tau atnešiu, — atsiliepė Garsija. — Kapitonas kambaryje koridoriaus gale. Pasimatysime ten.

— Sunkiai dirbat, vyručiai? — šūktelėjo Hanteris trims pareigūnams, bet šie tik abejingai žvilgtelėjo į jį ir toliau tęsė diskusiją apie rungtynes.

Namo viduje tvyrojo specifinis kvapas, kažkoks pūvančios medienos ir sрутų tvaiko mišinys. Hanteris įžiebė prožektorių ir įžengė pro duris tolimajame gale į ilgą ir siaurą koridorių, kuris vedė į keturis kitus kambarius, po du abiejuose pusėse. Prie paskutinių durų kairėje stovėjo jaunas policijos pareigūnas. Eidamas koridoriumi Hanteris apžiūrėjo visus kambarius. Nieko, išskyrus voratinklius ir seną šlamštą. Girgždančios grindys namo atmosferai teikė dar daugiau šiurpumo. Kai Hanteris priėjo prie paskutinių durų ir prie jų stovinčio pareigūno, nugara nuvilnijo šaltukas. Tokį jauti kiekvienoje nužudymo vietoje. Mirties žvarba.

Jis išsitraukė ženklelį, ir policininkas žengė į šoną.

— Įeikite, detektyve!

Prie durų ant staliuko Hanteris rado kombinezoną, melsvus plastikinius antbačius ir kepuraitę. Šalia gulėjo dėžutė su latekso pirštinėmis. Atitinkamai apsirengęs atidarė duris, nusiteikęs susitikti su savo naujuoju košmaru.

Vaizdas, kurį išvydo įžengęs į kambarį, atėmė amą.

— Jėzau Kristau, — vos įstengė sušnabzdėti.

5

Hanteris sustojo prie durų į didelį kambarį su atskiru miegamuoju, kuriame vieninteliai šviesos šaltiniai buvo kapitono Bolterio ir daktaro Vinstono judinami prožektoriai. Keista, bet šis kambarys buvo daug geresnės būklės nei visas namas. Bežiūrint į atsivėrusį vaizdą, Hanterio skrandyje, rodos, atsivėrė milžiniška skylė.

Tiesiai priešais miegamojo duris ir maždaug per tris pėdas nuo galinės sienos ant dviejų lygiagrečių stulpų kabėjo nuogas moters kūnas. Moters rankos buvo išskėstos į šonus, o sulenkti keliai rėmėsi į grindis, tad atrodė, jog ji klūpo iškėlus rankas. Virvės, kuriomis jos riešai buvo priveržti prie stulpų viršaus, buvo giliai įsirėžusios, o ant plonų rankų buvo matyti tamsūs jau sudžiūvusio kraujo ruožai. Hanteris stebeilijo į mirusios moters veidą. Jo protas stengėsi suvokti, ką mato akys.

— Švenčiausias Dieve!

Aplink jos kūną be paliovos zvimbė mūsų spiečius, tačiau jos nelindo prie veido. Veido be odos. Bepformės raumenų audinių masės.

— Hanteri! Pagaliau teikeisi pasirodyti.

Kapitonas Bolteris stovėjo kitame kambario gale šalia daktaro Vinstono, vyriausiojo medicinos eksperto.

Hanteris dar kurį laiką stebėjosi ir moterį, tada pažiūrėjo į kapitoną.

— kažkas nunėrė jai odą? — dvejodamas tarė jis nuo tarpdurio, negalėdamas patikėti tuo, ką mato.

— Gyvai... kažkas nunėrė odą jai dar esant gyvai, — daktaras Vinstonas ramiai pataisė Hanterį. — Ji mirė po to, kai buvo nulupta oda.

— Negali būti!

Hanteris vėl nukreipė žvilgsnį į beveidę moterį. Nelikus odos, akys buvo išvirtusios iš akiduobių ir, rodės, žiūrėjo tiesiai į jį. Burna prasižiojusi. Be dantų.

Hanterio manymu, moteriai galėjo būti ne daugiau kaip dvidešimt penkeri. Ji visa buvo gražiai raumeninga, tad aišku, jog rūpinosi savo išvaizda. Aukso spalvos plaukai, ilgi ir lygūs, krito beveik iki nugaros vidurio. Hanteris neabejojo, kad ji buvo labai graži moteris.

— Tai dar ne viskas. Pažiūrėk už durų, — pasakė daktaras Vinstonas.

Hanteris žengė žingsnį į kambarį, uždarė paskui save duris ir porą sekundžių suglumęs spoksojo į jas.

— Viso ūgio veidrodis?

Jis klausiamai nužvelgė savo atvaizdą. Staiga žengė į šoną, ir veidrodyje visu ūgiu atsidūrė moters kūnas.

— Dieve! Žudikas vertė ją stebėti, — moters kūnas buvo pakabintas tiesiai priešais duris.

— Taip, ko gero, — pritarė daktaras Vinstonas.

Paskutines gyvenimo valandas ji veikiausiai praleido žiūrėdama į savo sudarkytą atspindį veidrodyje — ne tik fizinis, bet ir dvasinis kankinimas.

— Šis veidrodis... jo nebuvo ant durų, — žvalgydamasis tarė Hanteris, — nei šiame kambaryje. Jis atrodo visiškai naujas.

— Būtent, ir veidrodis, ir tie mediniai stulpai turėjo savo paskirtį — padidinti jos kančias, — patvirtino daktaras Vinstonas.

Priešais Hanterį atsivėrė miegamojo durys ir atitraukė jo žvilgsnį nuo veidrodžio. Į vidų įėjo Garsija su puodeliu kavos.

— Prašom, — tarė jis, ištiesdamas jį Hanteriui.

— Jau nebenoriu, naujoke, mano skrandis yra matęs geresnių dienų, be to, dabar jaučiuosi net labai pabudęs, — detektyvas mostelėjo ranka atsisakydamas.

Kapitonas Bolteris ir daktaras Vinstonas taip pat papurtė galvas parodydami, kad ir jie nenori. Garsija atidarė duris.

— Imk, — tarė jis jaunajam policininkui, stovinčiam prie durų. — Regis, tau būtų ne pro šalį atsigerti.

— O! Ačiū, pone, — nustebo policininkas.

— Nėra už ką.

Garsija uždarė duris ir kartu su Hanteriu prisiartino prie aukos. Aitrus dvokas užpildė šnerves, ir Hanteris prisidengė ranka nosį. Moteris klūpojo šlapimo ir išmatų baloje.

— Ją laikė pririštą prie tų stulpų kelias valandas, galbūt net visą dieną. Jos niekas neišleido į tualetą, — paaiškino daktaras Vinstonas, parodydamas į grindis.

Garsija pasibaisėjęs susiraukė.

— Kiek laiko ji negyva, daktare? — pasiteiravo Hanteris.

— Šiuo metu sunku tiksliai pasakyti. Žmogaus kūno temperatūra po mirties kas valandą krenta maždaug 1,5 laipsnio. Josios nukritusi apie dvylika laipsnių, o tai galėtų reikšti, kad moteris mirė prieš aštuonias valandas, bet tai dar priklauso ir nuo aplinkybių. Vasaros karštis neabejotinai sulėtino procesą, o dieną šiame kambaryje turėtų būti kaip saunoje. Tikslėnį mirties laiką pasakysiu po skrodimo.

— Ant jos kūno nėra jokių įpjovimų, šautinių žaizdų ar smaugimo žymių. Ar ji mirė nuo veido sužalojimų? — paklausė Hanteris, apžiūrinėdamas moters liemenį ir bandydamas ranka nubaidyti muses.

— Be skrodimo irgi negaliu tiksliai pasakyti, bet spėju, kad širdis neatlaikė skausmo ir išsekimo. Tas, kas taip padarė, laikė ją tokioje padėtyje, sukeldamas vis didesnę skausmą, kol ji galiausiai pasidavė. Žudikas norėjo, kad ji kuo ilgiau ir labiau kankintųsi, ir jam pavyko.

Hanteris apsidairė po kambarį, tarsi kažko ieškotų.

— Koks čia dar kvapas? Užuodžiu dar kažką panašaus į actą.

— Turi gerą uoslę, Hanteri, — pasakė daktaras Vinstonas, parodydamas į vieną iš kampanų kambaryje. — Tasai ašotis buvo pilnas acto. Jį galima užuosti ir ant jos kūno, ypač ant viršutinės dalies. Panašu, jog žudikas vis kliūstelėdavo jo ant beodžio veido.

— Actas taip pat atbaido muses, — tarė Hanteris.

— Teisingai, — patvirtino daktaras Vinstonas. — Galima tik įsivaizduoti, ką jai teko iškentėti. Visi veido nervai buvo visiškai atviri. Netgi mažiausias vėjo gūsis būtų sukėlęs nepakeliamą skausmą. Veikiausiai ji ne kartą buvo netekusi sąmonės. Nepamiršk, ji neturėjo vokų, neišstengė pasislėpti nuo šviesos, negalėjo leisti akims pailsėti. Kiekvieną kartą atgavusi sąmonę pirmiausia pamatydavo savo sudarkytą nuogą kūną. O apie tai, kokį skausmą sukelia acto rūgštis, patekusi ant apnuogintų audinių, nesinori nė galvoti.

— Jėzau! — Garsija žengė keletą žingsnių atgal. — Vargšė moteris!

— Ar ji buvo sąmoninga, kol jai lupo odą? — paklausė Hanteris.

— Be anestezijos ji nebūtų atlaikiusi, bet nemanau, kad jis ją davė. Manau, ji buvo apsvaiginta, kelioms valandoms netekusi sąmonės, kol tas psichopatas lupė odą. O kai baigė, atvežė į šį namą, pririšo prie stulpų ir kankino dar labiau, kol mirė.

— Ką? Jūs nemanote, kad odą nulupo šiame name? — suglumęs paklausė Garsija.

— Ne, — Hanteris atsiliepė anksčiau, nei daktaras Vinstonas spėjo atsakyti. — Apsižvalgyk. Apžiūrėk bet kurį kambarį. Niekur nė lašelio kraujo, išskyrus čia, po jos kūnu. Taip, esu tikras, žudikas stengėsi nepalikti pėdsakų, tačiau tai įvyko ne čia. Pataisyk mane, jei klystu, daktare, bet nunerti odą žmogui nėra taip paprasta.

Daktaras Vinstonas tylėdamas linktelėjo.

— Žudikui būtų reikėję chirurginių instrumentų, operacinės apšvietimo, ką jau kalbėti apie laiką ir žinias, — tęsė Hanteris. — Tai labai kvalifikuotas psichopatas, turintis daug medicininį žinių ir praktikos. Oda jai buvo nulupta kitur. Čia ji buvo kankinta ir nužudyta.

— O gal žudikas medžiotojas? Jie žino, kaip nunerti odą gyvūnams, — savo versiją pasiūlė Garsija.

— Gali būti, bet medžiotjo įgūdžiai nebūtų padėję, — atsiliepė Hanteris. — Žmogaus oda nepasiduoda taip kaip gyvūno. Kitoks elastingumas.

— Iš kur žinai? Medžioji? — susidomėjo Garsija.

— Ne, bet daug skaitau, — ramiai atrėmė Hanteris.

— Be to, gyvūnams negyviems nunerinama oda, — tęsė daktaras Vinstonas. — Gali paprasčiausiai nuplėšti odą per daug nesijaudindamas dėl gyvūno gyvybės. O čia žudikas laikė auką gyvą, ir tai jau iš esmės labai sudėtingas procesas. Kad ir kas jis būtų, išmano mediciną. Tiesą sakant, iš jo išeitų labai geras plastikos chirurgas. O dantis jis paprasčiausiai išlupo be jokių subtilybių, tiesiog kuo skaudžiau.

— Žudikas norėjo, kad būtų sunkiau nustatyti tapatybę, — užbaigė Garsija.

— Bet jis nepalietė jos pirštų, — atšovė Hanteris, paskubomis patikrinęs moters rankas. — Kam rauti dantis, bet palikti sveikus pirštus?

Garsija pritariamai linktelėjo.

Hanteris užlindo už stulpų ir pažiūrėjo į moters nugarą.

— Tai scena, — tyliai pasakė jis. — Vieta, kur galėjo įsisiautėti žudiko blogis, todėl ji ir buvo atgabenta čionai. Pažiūrėkit į ją, padėtis ritualinė. — Detektyvas atsisuko į kapitoną Bolterį. — Šis žudikas jau yra tai daręs.

Kapitonas Bolteris neatrodė nustebęs.

— Niekas nebūtų tokio skausmo iškentęs tyломis, — tarė Garsija. — O ši vieta tiesiog tobula, visiškai nuošali, jokių kaimynų, niekas neužkluptų žudiko. Ji galėjo plaučius išrėkti, bet niekas nebūtų išgirdęs.

— Ar mes ką nors žinome apie auką? Ar žinome, kas ji? — paklausė Hanteris, tebetyrinėdamas moters nugarą.

— Kol kas nieko, bet dar nepatikrinome pirštų atspaudų, — atsakė Garsija. — Pirminė šio namo apžiūra mums nieko nedavė, neradome nė menkiausios skiautelės. Akivaizdu, kad ji čia negyveno, tad ieškoti užuominų apie jos tapatybę šiame name būtų tik laiko švaistymas.

— Vis tiek padarykite tai, — tvirtai pareiškė Hanteris. — O tarp dingusiųjų tokios nėra?

— Įvedžiau požymius į Dingusių ir neatpažintų asmenų duomenų bazę, — atsiliepė Garsija. — Kol kas jokių atitikmenų, nes be veido... — Garsija papurtė galvą leisdamas suprasti, jog tai neįmanoma.

Hanteris dar kurį laiką žvalgėsi po kambarį, kol jo žvilgsnis apsisitojo ties langu pietų pusėje.

— Ar radote lauke padangų žymių? Čia galima patekti tik tuo siauru keliuku. Žudikas turėjo atvažiuoti automobiliu.

Kapitonas Bolteris linktelėjo.

— Tu teisus. Tas keliukas — vienintelė prieiga prie namo, ir juo suvažiavo visi policijos ir kriminalistų ekipažai. Jei ko ir būta, neberasime. Ir už tai man teks kai ką gerai išperti.

— Nuostabu!

Kambaryje stoji tylą. Jie visi buvo matę tai anksčiau — auką, kuri neturėjo jokių šansų prieš pamišusį pagrobėją — tuščią drobę, ištapytą ryškiomis mirties spalvomis, — tačiau šis atvejis buvo kitoks, atmosfera kitokia.

— Man tai nepatinka, — suardė tylą Hanteris. — Man labai nepatinka. Tai nėra įprasta žmogžudystė. Šioji buvo planuojama, ir velniškai ilgai. Galima tik įsivaizduoti, kiek kantrybės ir pasiryžimo tam reikėjo.

Detektyvas pasitrynė nosį. Mirties dvokas gniaužė gerklę.

— Gal tai nusikaltimas iš aistros? Gal norėta atkeršyti už nutrauktus santykius? — vėl prakalbo Garsija.

— Ne, — papurtė galvą Hanteris. — Nė vienas ją įsimylėjęs žmogus taip nepasielgtų. Kad ir kaip jam būtų skaudėję. Nebent ji susitikinėjo su pačiu šetonu. Tik pažiūrėk į ją, tiesiog groteskiškas vaizdas, tai ir neduoda man ramybės. Čia dar ne viskas.

Nuo Hanterio žodžių kambaryje pasklido šaltukas. Los Andželiu mažiausiai reikėjo žudiko psichopato, siekiančio tapti antruoju Džeku Skerdiku.

— Hanteris teisus, tai nusikaltimas ne iš aistros. Šis žudikas taip yra daręs ir anksčiau, — pagaliau prakalbo kapitonas Bolteris, atsitraukdamas nuo lango. Jo žodžiai visus sustingdė.

— Ar jūs žinote ką nors, ko nežinome mes? — už visus paklausė Garsija.

— Tuoj pasakysiu. Tik noriu jums dar kai ką parodyti, prieš įleisdamas čionai tyrėjus.

Būtent tai ir stebino Hanterį nuo pat jo atvykimo. Paprastai nusikaltimo vietos tyrėjai viską patikrina, o tik paskui įsileidžia detektyvus, nes šie gali sugadinti įkalčius, bet šiandien kapitonas pirmiausia norėjo pasikviesti Hanterį. Kapitonas Bolteris retai kada laužydavo protokolą.

— Pažiūrėkit į jos sprandą, — pasakė jis, krypteldamas galvą į kūną.

Hanteris ir Garsija neramiai susižvalgė, tada dar kartą priartino prie negyvos moters kūno.

— Duokit man ką nors, kad galėčiau kilstelėti jos plaukus, — šūktelėjo Hanteris.

Daktaras Vinstonas ištiesė jam metalinę ištraukiamąją lazdelę.

Kai prožektoriaus spindulys apšvietė apnuogintą moters sprandą, Hanterio smegenis apgaubė rūkas. Detektyvas įsistebeilijo į jį priblokštas ir išbalęs.

Garsija nelabai įžiūrėjo iš savo vietos, bet jam sukėlė nerimą Hanterio žvilgsnis. Kad ir į ką jis žiūrėjo, tai siaubingai jį išgąsdino.

6

Nors Hanteriui buvo trisdešimt devyneri, dėl jauno veido ir išpūdingo kūno atrodė lyg ką tik perkopęs trisdešimtmetį. Visuomet vilkintis džinsus, marškinėlius bei nutrintą odinį švarką, Hanteris buvo šešių pėdų, plačiapetis, aukštais skruostikauliais ir trumpais šviesiais plaukais. Atrodė, kad jis sąmoningai kontroliuoja savo jėgą, kuri veržiasi iš kiekvieno judesio, bet labiausiai dėmesį kaustė akys. Gilios melsvos, spinduliuojančios protą ir nepalaužiamą ryžtą.

Hanteris šeimoje buvo vienturtis, užaugo Komptone, neturtingame pietų Los Andželo rajone. Kai jam tebuvo septyneri, motina pralaimėjo kovą su vėžiu. Tėvas daugiau niekada nevedė ir turėjo dirbti dviejuose darbuose, kad susidorotų su iššūkiu vienas augindamas sūnų.

Jau gana anksti visi pastebėjo, kad Hanteris kitoks vaikas. Jis viską suvokdavo greičiau nei kiti. Mokykla jam kėlė nuobodulį ir erzino. Šeštos klasės kursą įveikė greičiau nei per du mėnesius, ir tik dėl to, kad turėtų ką veikti, perskaitė septintos, aštuntos ir netgi devintos klasės vadovėlius. Ponas Fratelis, mokyklos direktorius, apstulbintas vaiko gebėjimų, susitarė dėl pokalbio Mirmanų gabiųjų mokykloje Malholando kelyje, šiaurės vakarų Los Andžele. Šios mokyklos psichologas daktaras Tilbis atliko eilę testų, ir Hanteris buvo pripažintas „aukščiau standartų“. Po savaitės jį pervedė į Mirmanų mokyklos aštuntą klasę. Berniukui buvo vos dvylika.

Iki keturiolikos metų jis įveikė Mirmanų gimnazijos anglų, istorijos, biologijos ir chemijos programas. Ketveri gimnazijos metai buvo suspausti į dvejus, ir penkiolikos vaikas su pagyrimu baigė mokyklą. Gavęs visų mokytojų rekomendacijas, Hanteris „ypatingomis sąlygomis“ buvo priimtas į Stanfordo — tuometinį geriausią Amerikoje psichologijos universitetą.

Nors buvo išvaizdus, merginos nekreipė į jį dėmesio, o vaikinais užgauliojo, nes buvo liesas, labai jaunas ir keistai rengėsi. Negalėdamas pasigirti nei išpūdingu kūnu, nei sportiškumu, laisvą laiką mieliau leisdavo bibliotekoje. Jaunasis studentas skaitė — rijo knygas neįtikėtinais spėriais. Labiausiai jį traukė kriminologija ir informacija, kaip individo sąmonėje susiformuoja nusikalstamas mąstymas. Hanteriui buvo vieni niekai palaikyti 4,0 balų vidurkį, bet netrukus jam nusibodo būti užgauliojamam ir vadinamam „dantų krapštuku“. Vaikinas nusprendė pradėti kilnoti svarmenis ir lankyti Rytų kovų menų treniruotes. Pats buvo nustebintas, kad jam patiko fizinis skausmas. Hanteris pradėjo sportuoti lyg apsėstas, ir po metų sunkaus darbo pasimatė rezultatas. Vaikino kūnas išpūdingai pastambėjo. „Dantų krapštukas“ tapo raumeningu berniuku, o dar po mažiau nei dvejų

metų jis pelnė juodą karatė diržą. Patyčios liovėsi, ir merginos jau nebegalėjo atitraukti nuo jo akių.

Devyniolikos Hanteris jau buvo baigęs psichologijos studijas, o dvidešimt trejų gavo nusikalstamos elgsenos analizės ir biopsichologijos daktaro laipsnį. Jo disertacija apie psichologinius elgesio modelius nusikalstamose veikose virto knyga, nūnai įtraukta į FTB Nacionalinio smurtinių nusikaltimų analizės centro darbuotojų privalomos literatūros sąrašą.

Kaip matyti, vaikino gyvenimas klostėsi puikiai, tačiau praėjus dviem savaitėms po to, kai gavo daktaro laipsnį, Hanterio pasaulis apsivertė aukštyn kojomis. Pastaruosius trejus su puse metų jo tėvas dirbo apsaugininku Amerikos banko filiale Avalono bulvare. Banko apiplėšimui peraugus į susišaudymą, Hanterio tėvui kulka pataikė į krūtinę. Dvylika savaičių žmogus gulėjo ištiktas komos. Robertas visą laiką buvo šalia.

Tos dvylika savaičių tylos stebint merdėjantį tėvą pakeitė Hanterį. Jis nebegalėjo galvoti daugiau apie nieką, tik apie kerštą. Tuo metu ir prasidėjo miego sutrikimo problemos. Kai policija prisipažino nerandanti įtariamųjų, Hanteris suprato, kad tėvo žudikas nebus sugautas. Robertas pasijuto absoliučiai bejėgis, ir tas jausmas jam kėlė pasibjaurėjimą. Po laidotuvių buvo priimtas sprendimas: Hanteris ne tik tyrinės nusikaltėlių mąstyseną, jis pats juos ir gaudys.

Įstojęs į policijos pajėgas Robertas netruko pasižymėti, žaibo greičiu kilo karjeros laiptais ir dvidešimt šešerių tapo Los Andželo policijos departamento detektyvu. Netrukus jį pasikvietė Apiplėšimų ir žmogžudysčių skyrius, kur teko dirbti su vyresniuoju detektyvu Skotu Vilsonu. Jie priklausė Specialiajai žmogžudysčių grupei, kuri tyrė didelio atgarsio sulaukusių serijinių žmogžudysčių bylas, reikalaujančias nuodugnaus, ilgalaikio tyrimo, patirties ir žinių.

Vilsonui tuo metu buvo trisdešimt devyneri. Jo šešių pėdų ir dviejų colių ūgį papildė trys šimtai svarų kūno masė. Šio detektyvo skiriamasis bruožas buvo spindintis randas, einantis per kairiąją skustos galvos pusę. Tokia grėsminga išvaizda visada jam praversdavo. Niekas nenorėjo turėti reikalų su detektyvu, kuris atrodė lyg įsiutęs Šrekas.

Vilsonas pajėgose tarnavo aštuoniolika metų, pastaruosius devynerius — Aiplėšimų ir žmogžudysčių skyriuje. Iš pradžių jam baisiai nepatiko naujasis partneris, jaunas ir nepatyręs detektyvas, bet Hanteris greitai mokėsi, o jo dedukciniai ir analitiniai gebėjimai tiesiog stulbino. Vilsono pagarba Hanteriui augo sulig kiekviena ištirta byla. Jie tapo geriausia draugais, neišskiriamais nei darbe, nei laisvalaikiu.

Los Andžele niekada nestigo bjaurių smurtinių nusikaltimų, tačiau labai trūko detektyvų. Vilsonui ir Hanteriui dažnai tekdavo vienu metu narplioti šešias skirtingas bylas. Toks krūvis jų nevargino; atvirksčiai, vyrai tuo mėgavosi. Bet kartą vienos Holivudo įžymybės byla vos nekainavo jiems ženklelių ir draugystės.

Tyrimas buvo pradėtas dėl Lindos Spenser ir Džono Spenserio, gerai žinomo įrašų prodiuserio, kuris susikrovė turtus išleidęs tris iš eilės labai sėkmingus roko albumus. Džonas ir Linda susipažino vakarėlyje po pasirodymo ir tarp jų žaibiškai užsimezgė romanas, kurį vainikavo po trijų mėnesių įvykusios vedybos. Pora nusipirko nuostabų namą Beverli Hilse, ir ši santuoka atrodė tarsi iš pasakos, viskas buvo tobula. Jie mėgo linksmintis ir mažiausiai dukart per mėnesį rengdavo ekstravagantiškus vakarėlius prie pianino formos baseino. Tačiau pasaka nebuvo ilga. Baigiantis pirmiesiems santuokos metams, jų meilė, taip pat ir vakarėliai, išsikvėpė. Spenseriai dažniau bardavo si tiek viešumoje, tiek namuose, nes Džonas visiškai pasinėrė į narkotikus ir alkoholį.

Vieną rugpjūčio naktį po eilinio karšto barnio virtuvėje buvo rastas Lindos kūnas su vienintele 38 kalibro revolverio kulkos skylė pakaušyje, atrodė, tarsi su jauna moterimi būtų paprasčiausiai susidorota. Nepastebėta jokių grumtynių, įsilaužimo žymių, jokių gynimosi požymių ar mėlynių ant Lindos rankų bei plaštakų. Įkalčiai, aptikti nusikaltimo vietoje, ir faktas, kad Džonas dingo po ginčo su Linda, leido daryti išvadą, jog Spenseris — vienintelis įtariamasis. Bylą tirti buvo pavesta Hanteriui ir Vilsonui.

Džoną surado tik po kelių dienų girtą ir apsvaigusį nuo heroino. Per apklausą jis neneigė tą naktį susipykęs su žmona. Pripažino, kad jų santykiai buvę sudėtingi. Prisiminė, kaip jiedu ginčijosi, kaip jis piktas, susijaudinęs ir girtas išėjo iš namų, bet niekaip negalėjo prisiminti, ką veikė pastarąsias kelias dienas. Vyras neturėjo alibi. Tačiau atkakliai tvirtino, kad niekada nebūtų nuskriaudęs Lindos, nes vis dar beprotiškai ją mylėjo.

Žmogžudysčių tyrimai, susiję su Holivudo įžymybėmis, visada pritraukdavo daug dėmesio, ir žiniasklaida suskubo kurti savo cirką — GARSUS IR TURTINGAS PRODIUSERIS IŠ PAVYDO NUŽUDĖ SAVO GRAŽUOLĘ ŽMONĄ. Netgi meras pareikalavo kuo skubiau ištirti bylą.

Kaltintojas įrodė, kad Džonas iš tiesų turėjo 38 kalibro revolverį, bet ginklas taip ir nebuvo surastas. Taip pat nesunkiai atsirado liudininkų, kurie patvirtino, jog Džonas su Linda dažnai bardavosi viešumoje. Dažniausiai Džonas šaukdavęs, o Linda verkdavusi. Įrodyti, kad Džonas Spenseris agresyvaus būdo, tebuvo vaikų žaidimas.

Vilsonas buvo įsitikinęs, kad Džonas kaltas, bet Hanteriui atrodė, jog jie sulaikė ne tą žmogų. Hanterio nuomone, Džonas tebuvo išsigandęs vaikas, kuris per greitai praturtėjo, o su pinigais ir šlove atsirado ir narkotikai. Anksčiau Džonas niekada nebuvo smurtavęs. Mokyklos charakterizuotas kaip eilinis

apkiautėlis — plėšyti mėlyni džinsai, keista šukuosena, amžinai besiklausantis sunkiojo metalo.

Hanteris ne kartą bandė perkalbėti Vilsoną.

— Na taip, jis pykosi su žmona, bet parodyk man sutuoktinius, kurie nesipyksta, — ginčijosi Robertas. — Nė per vieną iš tų kivirčių Džonas nepalietė ir nemušė Lindos.

— Balistinė ekspertizė įrodė, kad ją pražudžiusi kulka yra iš tokių pačių šovinių, kokius radome Džono Spenserio darbo kabineto stalo stalčiuje! — šaukė Vilsonas.

— Tai neįrodo, kad jis šovė.

— Visas aukos kūnas aplipęs plaušeliais nuo rūbų, kuriuos Džonas vilkėjo tą naktį, kai jį radome. Paklausk bet kurio, kas pažinojo šią porą. Jis buvo agresyvus, visą laiką šaukdavo ant jos. Tu gi psichologas, žinai, kaip rutuliojasi tokie reikalai.

— Būtent, rutuliojasi. Palaipsniui. Paprastai taip nebūna, kad karštas ginčas baigtųsi šūviu į pakaušį.

— Paklausk, Robertai. Visada gerbiau tavo vertinimus įtariamąjo atžvilgiu. Jie daug kartų mus nuvedė reikiama kryptimi, bet aš taip pat turiu instinktus, ir jie man sako, kad šį kartą tu klysti.

— Tas vyrukas nusipelno šanso. Turime tęsti tyrimą. Galbūt mes ką nors pražiūrėjome.

— Mes negalime tęsti, — Vilsonas nusijuokė. — Ne mes tai sprendžiame, turėtum žinoti. Mudu savo darbą padarėme. Surinkome įkalčius, sulaikėme įtariamąjį. Dabar tegu dirba advokatai.

Hanteris išmanė žudikų psichologiją, ir Džonas Spenseris tiesiog neatitiko profilio, tačiau jo vieno nuomonė nieko nereiškė. Vilsonas buvo teisus. Toliau viskas kitų žmonių rankose. Detektyvų laukė dar penkios bylos, ir kapitonas Bolteris grasino nušalinti Hanterį nuo pareigų, jei jis ir toliau švaistys laiką oficialiai baigta bylai.

Prisiekusieji per mažiau nei tris valandas priėmė sprendimą, pripažino Džoną Spenserį kaltu, ir vyrukas buvo nuteistas kalėti iki gyvos galvos. Tik ta gyva galva neilgai laikėsi. Po dvidešimt aštuonių dienų kalėjime Džonas pasikorė, iš paklodės nusivijęs virvę. Kameroje šalia kūno pareigūnai rado raštelį: *Linda, greitai būsiu su tavim. Daugiau jokių ginčų, pažadu.*

Praėjus dvidešimt dviem dienoms po Džono Spenserio savižudybės, Jutoje buvo sulaikytas jų namų baseino valytojas. Vyro automobilyje aptiktas Džono revolveris, taip pat kai kurie Lindos Spenser papuošalai bei apatiniai apdarai. Tyrimai parodė, jog pražudžiusi kulka buvo paleista iš to paties revolverio. Vėliau baseino valytojas prisipažino nušovęs moterį.

Hanteris ir Vilsonas atsidūrė negailestingame žiniasklaidos, policijos vado, policijos komisaro ir mero taikiklyje. Jie buvo apkaltinti aplaidumu ir nesugebėjimu tinkamai atlikti tyrimą. Jei kapitonas Bolteris nebūtų užtaręs jų ir prisiėmęs pusės kaltės, vyrai būtų netekę detektyvų ženklelių. Hanteris niekada nesiliovė kaltinęs savęs už tai, kad dar labiau nepasistengė. Draugystė su Vilsonu patyrė didelį smūgį. Visa tai nutiko prieš šešerius metus.

7

— Kas ten? Ką ten matai? — paklausė Garsija, spausdamasis prie partnerio, kuris vis dar neištarė nė žodžio.

Hanteris stovėjo nejudėdamas ir išplėstomis akimis stebėtilijo į kažkokį ženklą ant moters kaklo. Į kažką, ko jis niekada nepamirštų.

Pasistiebęs, kad matytų partneriui pro petį, Garsija galėjo įžiūrėti mirusios moters kaklą, bet jam nė kiek nepasidarė aiškiau. Niekada nebuvo regėjęs tokio simbolio.

— Ką jis reiškia? — paklausė tikėdamasis, kad kas nors atsakys.

Tyla.

Garsija pasislinko dar arčiau. Symbolis atrodė tarytum du sujungti kryžiai — vienas stačias, kitas apverstas ‡, bet skersiniai buvo gana toli vienas nuo kito, beveik pačiuose vertikalaus brūkšnelio galuose. Karlosas ženklei reikšmės nesuprato.

— Ar čia koks nors bjaurus pokštas, kapitone? — pagaliau atsitokėjo Hanteris.

— Taip, bjaurus, bet ne pokštas, — griežtu balsu atsiliepė šis.

— Po galais, ar kas nors paaiškins man? — nekantravo Garsija.

— Šūdas! — neišlaikė Hanteris, vėl paleisdamas moters plaukus ant pečių.

— Ei! — Garsija pamojavo ranka Hanteriui prieš akis.— Neprisimenu, kad šįryt būčiau išgėręs nematomo žmogaus tabletes, tai gal kas nors teiks paaiškinti, ką visa tai, velniai rautų, reiškia? — kolegos balse skambėjo neslepiamas susierzinimas.

Hanteriui atrodė, jog kambaryje sumažėjo vietos ir pasunkėjo oras. Galvos skausmas taip spaudė smegenis, kad buvo sunku mąstyti. Vyras pasitrynė peršinčias akis vildamasis, jog visa tai tėra blogas sapnas.

— Geriau apšviesk savo partnerį, — pasiūlė kapitonas Bolteris, negailestingai gražindamas Hanterį į realybę.

— Ačiū, — lengviau atsiduso Garsija, sulaukęs sąjungininko.

Hanteris vis tiek nekreipė dėmesio į Garsiją.

— Jūs suprantate, ką tai reiškia, kapitone?

— Taip, suprantu, kaip viskas atrodo.

Hanteris persibraukė pirštais plaukus.

— Žiniasklaida pašėls, kai apie tai sužinos, — tęsė jis.

— Kol kas žiniasklaida nieko nesužinos, aš tuo pasirūpin-
siu, — patikino kapitonas, — tačiau tu verčiau išsiaiškink, ar tai
tikra.

— Kas tikra? — šūktelėjo Garsija.

— Ką gi, o dabar siūlau išeiti tartis į lauką, — įsiterpė dak-
taras Vinstonas. — Man reikia įleisti tyrėjus, kad apžiūrėtų šį
kambarį. Daugiau nebegalime gaišti.

— Kiek laiko užtruks apžiūra? Kada mes ką nors sužinosi-
me? — paklausė Hanteris.

— Nesu tikras, bet kadangi namas nemažas, beveik visą
dieną, galbūt netgi iki vėlaus vakaro.

Hanteris puikiai išmanė šio darbo specifiką, todėl neliko
nieko kita, kaip laukti.

— Išeidami pakvieskite kriminalistikos laboratorijos ko-
mandą, gerai? — paprašė daktaras, grįždamas prie aukos kūno.

— Taip, gerai.

Hanteris linktelėjo Garsijai, kuris vis dar stovėjo it pasikly-
dęs vaikas.

— Man dar niekas nė velnio nepapasakojo, — vėl bandė
priminti jis.

— Pavėžėk mane iki mano automobilio ir galėsime pakeliui
pasikalbėti.

Hanteris dar kartą pažvelgė į sudarytą kūną, pririštą prie
medinių stulpų. Buvo sunku įsivaizduoti, kad šis kūnas dar prieš
kelias dienas priklausė tokiai gyvybingai moteriai. Detektyvas ati-
darė duris ir išėjo iš kambario; Garsija tučtuoju nusekė iš paskos.

Išėjęs iš namo Hanteris susimąstęs patraukė prie Garsijos
automobilio.

— Tai kur tavo mašina? — paklausė Garsija, atidarydamas
savo „Honda Civic“ dureles.

— Ką? — Hanterio mintys kažkur klaidžiojo.

— Tavo automobilis. Kur jis?

— A! Santa Monikoje.

— Santa Monikoje! Po galais, tai kitoje miesto pusėje.

— O tu turi dar ką nors veikti?

— Jau nebe, — suglumęs atsiliepė Garsija. — Kur tiksliai jį palikai?

— Ar žinai barą „Sléptuvė“?

— Taip, žinau. Kokį velnią ten veikei?

— Tiesą sakant, nė neprisimenu, — Hanteris papurtė galvą.

— Nuo čia iki Santa Monikos beveik dvi valandos kelio. Bent jau turėsime pakankamai laiko pasikalbėti.

— Dvi valandos? — kolegos balse nuskambėjo nuostaba. — Kas ten po tuo gaubtu? Motorolerio variklis?

— Ar pastebėjai, kokie čia duobėti keliai? Mano automobilis naujas. Neketinu laužyti pakabos, todėl, kol išlipsime iš šių kraterių, judėsime labai lėtai.

— Kaip nori.

Hanteris įsėdo į automobilį ir prisisegė saugos diržą. Tada apsidairė po pedanto rojų. Salonas švarut švarutėlis. Ant grindų nesivoliojo bulvių traškučių pakeliai, kilimėliai ir sėdynės nesulaistyti kava, jokių dėmių nuo spurgų, nieko.

— Prakeikimas, naujoke, tu ką, kiekvieną dieną valai automobilį?

— Man patinka, kai viduje švaru. Juk taip geriau nei kokia kiaulidė, nemanai? — Garsijos balse girdėjosi pasididžiavimas.

— O koks čia kvapas? Kažkoks... tuti fruti.

— Tai vadinama oro gaivikliu. Turėtum ir tu išmėginti tame savo lauže.

— Ei, mano mašinos viskas gerai. Taip, ji sena, bet laikosi kaip tvirtovė. Ne taip kaip tos pigios importinės.

— Šis automobilis man nebuvo pigus.

— Taip, žinoma, — susijuokė Hanteris. — Bet aš vis tiek pri-

blokštas. Gal ir namus valai? Beverli Hilse didžiulė tokių specialistų paklausa, jei kartais nuspręstum mesti detektyvo darbą.

Nekreipdamas dėmesio į Hanterio žodžius, Garsija užvedė variklį ir atsargiai pajudėjo pro policijos automobilius, tebestovinčius priešais seną namą. Partneris labai stengėsi neužkabinti krūmokšnių, užvirtusių ant siauro keliuko, ir vis nusikeikdavo išgirdęs, kaip šakos brūkšteli per metalą. Iš pradžių Garsija važiavo lėtai, bandydamas kuo švelniau judėti per duobes. Vyras tylėjo, kol automobilis išsuko į pagrindinį kelią.

Hanteris ne kartą buvo važiuavęs Mažojo Tuchungos kanjono keliu. Jei nori pravedinti galvą, šis kelias tikrai pradžiugins savo įspūdingais vaizdais.

— Gerai, aš įdėmiai klausausi, — suardė tylą Garsija. — Gana tų nesąmonių. Ką, po galais, reiškia tasai keistas ženklas ant aukos sprando? Sprendžiant iš tavo reakcijos, aiškiai esi tokį matęs anksčiau.

Hanteriui ieškant tinkamų žodžių, į galvą ėmė plūsti seni vaizdiniai. Jis turi įtraukti Garsiją į košmarą, kurį pats stengėsi pamiršti.

— Ar esi kada nors girdėjęs apie žudiką, pravarde Krucifiksas?

Garsija kilstelėjo antakį ir klausiamai pažiūrėjo į partnerį.

— Gal juokauji?

Hanteris papurtė galvą.

— Taip, žinoma, esu girdėjęs. Visi Los Andžele yra girdėję apie Krucifiksą. Ką ten Los Andželas, apie Krucifiksą žino visa Amerika. Tiesą sakant, aš pats kaip galėdamas atidžiau sekiau tą bylą. Kodėl klausai?

— Ką apie jį žinai? Apskritai apie tą bylą?

— Ar tu čia nori pasigirti? — nesmagiai šyptelėjo Garsija, tarsiu lauktą akivaizdaus atsakymo. — Rimtai? Nori, kad papasakočiau apie bylą?